

Sygn. akt IV P 65/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2021 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. S. (1)**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. we W.**

o ustalenie istnienia stosunku pracy

I. ustala, że powódkę A. S. (1) i stronę pozwaną (...) sp. z o.o. we W. łączył stosunek pracy od dnia 1 września 2016 r. do dnia 5 kwietnia 2021 r.;

II. zasądza na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 1212,75 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w tym kwotę 1080 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz kwotę 132,75 zł tytułem poniesionych przez pełnomocnika wydatków;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 4200,59 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych – opłaty sądowej od pozwu i kosztów świadków.

UZASADNIENIE

Powódka **A. S. (1)** pozwem z 4 czerwca 2018 r. (data prezentaty k. 3), uzupełnionym pismami z 26 czerwca 2018 r. i 16 lipca 2018 r. i z dnia 3 kwietnia 2019 r. skierowanym ostatecznie przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., wniosła o:

1. ustalenie istnienia stosunku pracy ze stroną pozwaną od 1 września 2016 r.,
 2. zasądzenie kwoty 4.000,00 zł tytułem zapłaty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata 2016 i 2017,
 3. zasądzenie kwoty 20.600,00 zł brutto tytułem wynagrodzenia za okres od września 2017 r. do czerwca 2018 r.
 4. zasądzenie kwoty po 2.100,00 zł brutto za każdy miesiąc poczynając od miesiąca lipca 2018 r. do dnia rozstrzygnięcia sprawy,
 5. zasądzenie kwoty 50.000,00 zł tytułem odszkodowania moralnego
- oraz zasądzenia od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądania powódka podniosła, że od 1 sierpnia 2015 r. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. W okresie od 29 sierpnia 2016 r. do 15 stycznia 2017 r. przebywała na urlopie macierzyńskim, a od 16 stycznia 2017 r. do 27 sierpnia 2017 r. na urlopie rodzicielskim.

We wrześniu 2016 r. wezwano powódkę do miejsca pracy do (...), gdzie wręczono jej informacje, iż część zakładu pracy jej dotychczasowego pracodawcy (...) sp. z o.o. w zakresie: rejestracji medycznej, udzielania pacjentom informacji na temat świadczeń medycznych, opieki nad dokumentacją medyczną, jej archiwizacji z dniem 1 września 2016 r. zostanie przejęta przez (...) S.A. i z dniem przejęcia powódka stanie się pracownikiem spółki przejmującej. Jednakże osoby faktycznie wykonujące pracę w (...) otrzymały zatrudnienie u innego pracodawcy, którym była strona pozwana. Pracownicy przebywający na urloпах macierzyńskich, rodzicielskich, wychowawczych czy zwolnieniach lekarskich z powodu ciąży dostali natomiast informacje o przejęciu ich przez (...). Dlatego też w ocenie powódki jej rzekomo nowy pracodawca nie przejął od jej poprzedniego pracodawcy, żadnej części zakładu pracy lecz tzw. pracowników „nieaktywnych”.

W sierpniu 2017 r., kiedy powódce kończył się urlop rodzicielski, powódka próbowała bezskutecznie skontaktować się z pracodawcą. Przychodziła na wskazane w informacji o przejęciu miejsce pracy, jednak bez swojej winy nie mogła tej pracy świadczyć, nie uzyskiwała żadnego dochodu, nie mogła dostać zasiłku ani pomocy socjalnej, gdyż wkrótce otrzymała informację, iż (...) S.A. została postawiona w stan upadłości (k. 3-v. 5, 47, 50).

Odpowiadając na pozew strona pozwana **(...) sp. z o.o. we W.** wniosła o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zarzuciła, że nigdy nie była stroną stosunku pracy z powódką, jak również nie przejęła jej od jej poprzedniego pracodawcy, tj. ani od (...) sp. z o.o., ani od (...) S.A. W dokumentacji kadrowo-płacowej nie ma jakichkolwiek informacji, które miałyby świadczyć o tym, iż powódka była pracownikiem spółki lub została przejęta od poprzedniego pracodawcy. Cesja kontraktu z NFZ nie obejmuje swoim zakresem pracowników biurowych, a wyłącznie medycznych. Tymczasem powódka była pracownikiem administracyjno-biurowym, zaś zapewnienie obsługi biurowej nie jest kwestią będącą przedmiotem zainteresowania NFZ. Dlatego z faktu przejęcia kontraktu od poprzedniego pracodawcy powódki na udzielanie świadczeń medycznych nie można domniemywać dalej idących skutków niż te wskazane w umowie cesji (k. 76-78, 146-149).

Postanowieniem z 4 października 2018 r. Sąd uznał się niewłaściwym do rozpoznania roszczeń pieniężnych powódki i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu (k. 58-v. 58).

Tym samym postanowieniem Sąd ustalił wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie o ustalenie na kwotę 80.000 zł.

Pismem z 17 kwietnia 2019 r. strona pozwana wniosła o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej (k. 301-302).

Pismem z dnia 2 lipca 2021 r. powódka doprecyzowała, że domaga się ustalenia istnienia stosunku pracy do dnia 5 kwietnia 2021 r. (k. 515).

Na rozprawie w dniu 3 września 2021 r. pełnomocnik powódki z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów udzielonej powódce pomocy prawnej w maksymalnej wysokości z uwagi na nakład pracy pełnomocnika i stopień skomplikowania sprawy oraz o zwrot wydatków zgodnie z przedstawioną listą.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. S. (1) zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., następujące umowy o pracę:

- w dniu 31 lipca 2015 r. na okres próbny od 1 sierpnia 2015 r. do 31 października 2015 r., na podstawie której została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku asystenta ds. obsługi pacjenta.

- w dniu 26 października 2015 r. na czas nieokreślony od 1 listopada 2015 r., na podstawie której została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku asystenta ds. obsługi pacjenta. Miejszem wykonywania pracy powódki było miejsce działalności pracodawcy.

Dowód:

- okoliczności bezsporne

W okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. powódka pracowała w przychodni we W. przy ul. (...). Do jej obowiązków należała rejestracja pacjentów, zajmowanie się dokumentacją medyczną. Jej bezpośrednim przełożonym była koordynatorka rejestracji M. G. (1). W pracy powódka nosiła identyfikator z oznaczeniem (...).

Dowód:

- zeznania świadka A. S. (2) – e-protokół karta 286 (płyta CD),

- zeznania świadka M. Ś. – e-protokół karta 369,

- fotografia identyfikatora – karta 24,

- wyjaśnienia powódki k. 536v - 537

Pismem z 29 lipca 2016 r. powódka została poinformowana przez (...) sp. z o.o. i (...) S.A. z siedzibą we W., iż w związku z planowanym przejęciem przez nowego pracodawcę w ramach outsourcingu działalności dotychczasowego pracodawcy w zakresie: rejestracji medycznej, udzielania pacjentom informacji na temat świadczeń medycznych, opieki nad dokumentacją medyczną, jej archiwizacji, z dniem 1 września 2016 r. stanie się pracownikiem spółki przejmującej.

Powódka rozmawiała do dokumencie z przełożoną K. S., która poinformowała ją, że ta zmiana, to zabieg chwilowy, a po urlopie powódka nadal będzie pracować u dotychczasowego pracodawcy.

Pismem z 16 września 2016 r. spółka Polskie Centrum Medyczne Instytut Medyczny sp. z o.o. udzieliła powódce w okresie od 29 sierpnia 2016 r. do 15 stycznia 2017 r. urlopu macierzyńskiego, zaś od 16 stycznia 2017 r. do 27 sierpnia 2017 r. urlopu rodzicielskiego.

Ponieważ przeniesienie miało nastąpić od dnia 1.09.2016 r., zaś zgody na urlop powódce udzielił w późniejszym okresie jej pierwotny pracodawca (...) IM sp. z o.o., powódka uznała, że ten „chwilowy zabieg”, o którym mówiła przełożona powódki, już się skończył, i że ponownie pracodawcą powódki jest (...) IM sp. z o.o.

Na dwa tygodnie przed końcem urlopu macierzyńskiego powódka złożyła wniosek o urlop wychowawczy. Najpierw powódka wysłała list, następnie zaś skontaktowała się z K. S., od której usłyszała, że nie pracuje już w (...), że jej dotychczasowi przełożeni „nie wiedzą, gdzie jest jej pracodawca”. Powódka była bardzo zdziwiona, ponieważ rejestracja działała w tym samym miejscu, w którym powódka wykonywała pracę, a ponadto część pracujących wówczas w lokalu przy ul. (...) osób, to były te same osoby, z którymi powódka pracowała wcześniej.

Po zakończeniu urlopu rodzicielskiego powódka zwracała się do strony pozwanej o udzielenie jej urlopu wypoczynkowego, wychowawczego, prosiła o dalsze zatrudnienie.

Dowód:

- informacja – karta 15,

- wyjaśnienia powódki k. 536v – 537,
- zeznania świadka K. S. – karta 369 (płyta CD),
- pismo spółki (...) – karta 14,
- pismo strony pozwanej – karta 23-v. 23

Informację o przejęciu przez (...) S.A. we wrześniu 2016 r. otrzymała także pracująca z powódką, A. S. (2) (K.), która od końca 2015 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. W trakcie spotkania M. Ś. i K. S. poinformowały ją, że dalsze zwolnienia lekarskie ma kierować do (...) S.A. (...) zakończeniu zwolnień lekarskich A. S. (2) przebywała na urlopie macierzyńskim, który został jej udzielony przez (...) S.A. (...) nie wykonywała żadnej pracy na rzecz (...) S.A. i nie miała z tą firmą żadnego kontaktu. Nie rozwiązano z nią również stosunku pracy.

W podobnej sytuacji była też jedna z pracownic z przychodni przy ul. (...).

Dowód:

- zeznania świadka A. S. (2) – e-protokół karta 286 (płyta CD).

(...) sp. z o.o. w 2016 r. na podstawie kontraktu z NFZ świadczyło usługi medyczne między innymi w przychodniach we W. przy ul. (...). Nieruchomość przy ul. (...) była dzierżawiona od Urzędu Miasta. W marcu 2016 r. rozpoczęto proces przejęcia kontraktu przez stronę pozwaną. Wówczas też były przygotowywane dokumenty dotyczące przejęcia kontraktu. Do finalizacji umowy cesji doszło na przełomie września/października 2016 r. Od tego czasu usługi medyczne w tych placówkach świadczy strona pozwana. W związku z cesją kontraktu, strona pozwana przejęła następujących pracowników (...) sp. z o.o.:

- z dniem 1 lipca 2016 r.: M. G. (2) (pielęgniarka środowiskowa), A. J. (specjalista ds. obsługi pacjenta/położna środowiskowa), E. K. (specjalista ds. obsługi pacjenta/położna środowiskowa), A. O. (konserwator), I. W. (pielęgniarka środowiskowa), D. S. (specjalista ds. obsługi pacjenta/pielęgniarka),
- z dniem 1 września 2016 r.: Z. G. (specjalista ds. zaopatrzenia), B. P. (1) (masażysta), B. P. (2) (pracownika administracyjno-techniczny), A. T. (z-ca kierownika laboratorium/diagnosta laboratoryjny).

Niektórzy pracownicy (...) sp. z o.o., w tym powódka, zostali przekazani do spółki (...) S.A. Byli to pracownicy długotrwale nieobecni w pracy - przebywający na urloпах macierzyńskich, wychowawczych, zwolnieniach lekarskich.

Dowód:

- zeznania świadka S. P. – e-protokół karta 286,
- zeznania świadka M. Ś. – e-protokół karta 369,
- zeznania świadka T. B. – e-protokół karta 369,
- zeznania świadka K. S. – karta 369 (płyta CD)
- zeznania świadka P. K. – karta 369 (płyta CD)
- lista przejętych pracowników – karta 197,
- protokół PIP – karta 175-252,
- informacje ZUS – karta 389-420.

Rotacja osób pracujących w rejestracji była duża.

Dowód:

- wyjaśnienia powódki k. 536v - 537

W okresie zatrudnienia powódki A. S. (1) w recepcji przy ul. (...) pracowały również m.in. M. G. (3), A. Z. i A. K.. Pracownicy recepcji mogli być zatrudnieni przez inne spółki niż obsługujący wówczas kontrakt z NFZ pracodawca powódki - (...) sp. z o.o., ponieważ w tym czasie następowały częste zmiany pracodawców. M. G. (3) i A. Z. same zwolniły się z pracy.

Dowód:

- oświadczenie K. S. k. 198

W związku z cesją kontraktu z NFZ, strona pozwana przejęła od (...) sp. z o.o. składniki majątku i lokale niezbędne do kontynuowania działalności. Świadczenie usług kontynuowała w tych samych przychodniach, na tym samym sprzęcie i wyposażeniu, z jakich wcześniej korzystało (...) sp. z o.o.

(...) S.A. nie przejęła od (...) sp. z o.o. żadnych składników majątku, ani obsługi jakichkolwiek pacjentów. Nie prowadziła żadnej działalności w zakresie rejestracji pacjentów i nigdy nie miała jej prowadzić.

Dowód:

- zeznania świadka S. P. – e-protokół karta 286 (płyta CD),

- zeznania świadka M. Ś. – e-protokół karta 369,

- zeznania świadka T. B. – e-protokół karta 369,

- zeznania świadka K. S. – karta 369 (płyta CD),

- zeznania świadka P. K. – karta 369 (płyta CD).

Już od stycznia 2016 r., a zatem jeszcze w okresie przed przejęciem kontraktu z NFZ przez (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. zatrudniała osoby do pracy w rejestracji, w miejscu pracy powódki.

Wyposażenie i sprzęt do cesji z NFZ był wynajmowany przez (...) sp. z o.o. od (...) S.A., a wcześniej był wynajmowany od (...) S.A. przez (...) Instytut Medyczny sp. z o.o. Lokal przy ul. (...) był dzierżawiony od jednej ze spółek najpierw przez (...) Instytut Medyczny sp. z o.o., zaś po cesji - przez (...) Sp. z o.o.

Dowód:

- wyjaśnienia pozwanej k. 537v -538

(...) S.A. była spółką powołaną do prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i brokerskiej. Spółka nie świadczyła i nigdy nie miała świadczyć usług medycznych ani nie prowadziła i nigdy nie miała prowadzić rejestracji medycznej. Pracownicy formalnie przejęci przez (...) od (...) nigdy nie mieli świadczyć pracy w Polskiej Kasie Chorych S.A., miano im ewentualnie poszukiwać pracy po ich powrocie.

Dowód:

- zeznania świadka S. P. – e-protokół karta 286 (płyta CD),

- zeznania świadka T. B. – e-protokół karta 369.

- częściowo wyjaśnienia pozwanej k. 537v -538

Powódka była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na umowę o pracę przez następujących płatników składek:

- (...) sp. z o.o. od 1 sierpnia 2015 r. (brak wyrejestrowania). Raporty imienne składane za okres od sierpnia 2015 r. do czerwca 2016 r.

- (...) S.A. od 1 września 2016 r. (brak wyrejestrowania). Raporty imienne składane za okres od września 2016 r. do lutego 2017 r.

Dowód:

- pismo ZUS – karta 299.

(...) S.A. w dniu 17 lutego 2017 r. wystawiła powódce deklarację PIT-11 za 2016 r., w której wykazała przychód powódki w wysokości 15.239,53 zł

Dowód:

- deklaracja PIT-11 – karta 16-18.

(...) sp. z o.o. oraz (...) S.A. z siedzibą we W. należą do jednej grupy (...) S.A. określanej (...).

Pozwana (...) sp. z o.o. jest współnikiem spółki (...) sp. z o.o.

Dowód:

- zeznania świadka S. P. – e-protokół karta 286 (plyta CD),

- zastrzeżenia do protokołu PIP – karta 205-206.

Spółka (...) sp. z o.o. została zarejestrowana w KRS w dniu 2 października 2001 r. Jej siedziba znajdowała się we W. przy ul. (...). J. H. 80/2.

Wspólnikami spółki są:

- (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej,

- (...) sp. z o.o.,

- (...) sp. z o.o.

W 2018 r. spółka została postawiona w stan likwidacji.

Aktualnie spółka nie posiada organu do reprezentacji.

Dowód:

- Informacja z KRS – karta 119-123.

(...) S.A. została zarejestrowana w KRS w dniu 13 stycznia 2010 r. Do połowy 2016 r. jej siedziba znajdowała się we W. przy ul. (...), a następnie we W. przy ul. (...).

Jedynym akcjonariuszem spółki do połowy 2015 r. była spółka (...) S.A.

Od 2014 r. prezesem zarządu spółki był S. P..

Aktualnie spółka nie posiada organu do reprezentacji.

Dowód:

- Informacja z KRS – karta 258-271.

Strona pozwana została zarejestrowana w KRS w dniu 3 marca 2015 r. Jej siedziba znajduje się we W. przy ul. (...).

W skład zarządu spółki wchodziły następujące osoby:

- od 2017 r. R. Ś. (prezes zarządu), B. G. (wiceprezes zarządu),

- od 2017 r. do 2018 r. K. S. (prezes zarządu),

- od 2018 r. K. C. (1) (prezes zarządu)

Wspólnikami spółki byli:

- do 2017 r. (...) sp. z o.o.,

- do połowy 2015 r. A. Ś.,

- od 2017 r. Fundacja (...), której prezesem jest A. Ś.

Dowód:

- Informacja z KRS – karta 79-83.

A. Ś. jest żoną R. Ś.. K. C. (2) jest siostrą R. Ś..

K. C. (2) jest Prezesem Zarządu pozwanej od 1.02.2018 r.

Dowód:

- wyjaśnienia pozwanej k. 537v -538

- oświadczenie k. 199

Od końca 2015 r., usługi kadrowo-księgowe we wszystkich spółkach holdingu prowadziła jedna spółka – strona pozwana. Dokumentacja pracownicza pracowników spółki znajdowała się w dziale kadr całego holdingu.

Dowód:

- zeznania świadka S. P. – e-protokół karta 286 (płyta CD),

- zeznania świadka T. B. – e-protokół karta 369.

Zgodnie z ustaleniami Państwowej Inspekcji Pracy (...) sp. z o.o. formalnie nie przejęła w trybie art. 23⁽¹⁾k.p. żadnych pracowników w związku z cesją kontraktu z NFZ, natomiast przejmowanym pracownikom doręczano pisma o przejęciu w związku z zawarciem przez pozwaną umów outsourcingowych. W pismach wskazywano na okoliczność przejęcia części zakładu pracy m.in. spółki (...) sp. z o.o. związanych z wykonywaniem zadań pielęgniarstwa i obsługi pacjenta, fizjoterapeutycznych, diagnostyki laboratoryjnej, techniczno – porządkowych, administracyjno – technicznych oraz bieżącego zarządzania operacyjnego na wskazanych stanowiskach. Pomimo wielokrotnego żądania przez Inspektora okazania dokumentu cesji kontraktu z NFZ i umów outsourcingowych, dokumenty takie nie

zostały okazane do kontroli, zaś prezes zarządu K. C. (2) złożyła oświadczenia, że nie ma możliwości udostępnienia dokumentów dotyczących cesji kontraktów z NFZ ani umów outsourcingowych, jednak z pozyskanych przez nią informacji wynika, że umowy cesji kontraktów dotyczyły wyłącznie personelu medycznego. Kontrola PIP ustaliła, że pozwana formalnie przejęła z zastosowaniem art. 23⁽¹⁾k.p. - z dniem 1 lipca 2016 r.: M. G. (2), A. J., E. K., A. O., I. W., D. S., zaś z dniem 1 września 2016 r.: Z. G., B. P. (1) (masażysta), B. P. (2), A. T..

Dowód:

- protokół PIP z kontroli pozwanej w okresie 24.01-16.05.2018 r. k. 175-192

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu Sąd badał zasadność roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami w okresie od 1 września 2016 r. do - jak ostatecznie sprecyzowała powódka – dnia 5 kwietnia 2021 r. Powódka podnosiła, że doszło do przejścia części zakładu pracy jej dotychczasowego pracodawcy przez stronę pozwaną.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 189 k.p.c., zgodnie z którym osoba może żądać ustalenia przez sąd istnienia stosunku prawnego lub prawa, o ile osoba ta ma w tym interes prawny. Zgodnie z powszechnie przyjętą wykładnią komentowanego przepisu interes prawny jest to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba uzyskania wyroku odpowiedniej treści występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Niepewność stosunku prawnego lub prawa powinna zachodzić obiektywnie według rozumnej oceny sytuacji, a nie według odczucia powoda, który uważa, że nastąpiło naruszenie sfery jego uprawnień (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2012 r. w sprawie I ACa 51/2012, LexPolonica nr 3118859). Zgodnie zaś z ustalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, co do zasady, pracownik ma interes prawny w ustaleniu istnienia stosunku pracy choćby z tego powodu, że ustalenie takie warunkuje prawo do niektórych bieżących i przyszłych świadczeń z ubezpieczeń społecznych, a także rzutuje, poprzez konstrukcję stażu ubezpieczenia, na ich wysokość (wyrok SN z dnia 2 czerwca 2006 r. w sprawie I PK 250/05, M.P.Pr. (...); wyrok SN z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie I PKN 629/01, OSNP 2004/11/194; wyrok SN z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie I PKN 333/00, OSNP 2003/1/12).

Wskazać należy, iż dopuszczalne jest także żądanie, w trybie powództwa opartego o treść art. 189 k.p.c. ustalenia faktów prawotwórczych (Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 24 maja 2002 r., V CKN 1027/2000, orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach dnia 15 listopada 2000 r., I ACa 947/00). Faktem takim zaś może być przejście pracownika przez pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p. Pogląd ten został wyrażony wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1999 r. (I PKN 133/99, OSNP 2000/18/687), zgodnie z którym pracownik ma interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w ustaleniu istnienia stosunku pracy z określonym podmiotem w następstwie zdarzenia wyczerpującego znamiona art. 23¹k.p.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu, wbrew zarzutom strony pozwanej, powódka posiadała interes prawny w dochodzeniu ustalenia istnienia stosunku pracy, zgodnie z ogólną regulacją, wynikającą z art. 189 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie przejścia powódki jako pracownika przez stronę pozwaną w trybie art. 23¹ k.p. umożliwi ustalenie prawidłowej treści łączącego strony stosunku prawnego.

Należy podkreślić, iż regulacja art. 23¹ k.p. dotyczy osób, które w dniu przejścia były pracownikami przejmowanego zakładu lub jego zorganizowanej części. Przez zakład pracy należy rozumieć nie tylko przedsiębiorstwo, jako całość, ale również jego wyodrębnioną jednostkę organizacyjną tworzącą pewną zorganizowaną całość i w związku z tym zatrudniającą pracowników. Ustawodawca, posługując się w art. 23¹ § 1 k.p. zwrotem „przejście zakładu pracy lub jego części przez innego pracodawcę” nie wyjaśnia, kiedy i w jakich warunkach można mówić, iż dochodzi do takiego

„przejścia”. Przy wyjaśnianiu tego pojęcia należy mieć na uwadze różnorodność zakładów pracy oraz różnorodność ich prawnego i faktycznego położenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd odwołujący się do aktualnego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym o transferze pracownika nie decyduje już samo przejęcie zadań dotychczasowego pracodawcy. Ewolucja owego stanowiska została przedstawiona w uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 28 marca 2013 r. III PZP 1/13. W orzeczeniu tym wskazano, że stanowisko Trybunału Sprawiedliwości dotyczące przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę w zauważalny sposób ewoluuje. Obecnie kształtuje się linia orzecznictwa, według której różne są przesłanki uznania, że dochodzi (doszło) do transferu zakładu pracy (jego części) w rozumieniu dyrektywy, a waga tych przesłanek dla rozstrzygnięcia każdego indywidualnego przypadku zależy od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę, tj. metod produkcji lub eksploatacji, które wykorzystywane są w danym przedsiębiorstwie lub zakładzie (por. wyrok TS z 11 marca 1997 r. w sprawie C-13/95, A. S. v. (...) K., (...) 1997/3/1- (...), pkt 18 uzasadnienia; wyrok TS z 10 grudnia 1998 r. w sprawach połączonych C-173/96 i C-247/96, F. H. i inni v. A. de S. A. i S. C. M. i H. Z. v. (...) i H. S., (...) 1998/12/1- (...), pkt 31 uzasadnienia). Można uznać za ukształtowany pogląd, że przejęcie samych zadań nie jest wystarczające dla zastosowania dyrektywy w sytuacji, gdy działalność przedsiębiorstwa opiera się w znaczącej mierze na substracie materialnym, który nie został przejęty. W takim przypadku dla zastosowania ochrony wynikającej z dyrektywy 2001/23/WE konieczne jest bowiem przejęcie znaczącej części majątku. Pogląd o konieczności przejęcia nie tylko zadań, lecz także istotnych składników majątkowych służących ich wykonaniu w razie zmiany wykonawcy usługi, został ugruntowany w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości dotyczącym art. 1 obecnie obowiązującej dyrektywy 2001/23/WE. Był jednak także prezentowany w orzeczeniach wydanych na podstawie poprzedniej dyrektywy 77/187/EWG o tym samym tytule. Należy w tym zakresie powołać wyrok TS z 25 stycznia 2001 r. w sprawie C-172/99, (...) v. P. L. i P. J. (...) (...) (...) (...), w którym przyjęto, że dyrektywa 77/187/EWG może mieć zastosowanie w przypadku przejęcia obsługi lokalnych przewozów autobusowych na podstawie przetargu, ale nie stosuje się jej, jeżeli nowy przewoźnik nie przejął znaczących składników majątkowych od poprzednika. Podobnie w wyroku TS z 20 listopada 2003 r. w sprawie C-340/01, C. A. i inni v. (...) (...) B/1- (...), w którym Trybunał stwierdził, że art. 1 dyrektywy 77/187/EWG ma zastosowanie, gdy szpital zleca przygotowanie posiłków nowemu wykonawcy, jeżeli używa on istotnych składników majątkowych używanych przez poprzednika. Ta linia orzecznictwa została podtrzymana w wyroku z 15 grudnia 2005 r. w połączonych sprawach C-232/04 i C-233/04, N. G.-G., G. Demir v. Securicor A. (Germany) Ltd i (...) & Co. KG (...) 2005/12B/I- (...). Inaczej sprawa się przedstawia, gdy przedsiębiorstwo wykorzystuje w zasadniczym zakresie fachową załogę (czynnik ludzki), a majątek przedsiębiorstwa ma marginalne znaczenie dla prowadzonych przez to przedsiębiorstwo usług lub zadań (tak jest również w przypadku urzędów jako placówek zatrudnienia). Ważne w takim przypadku dla zastosowania dyrektywy 2001/23/WE staje się ustalenie co do zachowania tożsamości przedsiębiorstwa oraz co do tego, czy doszło do przejęcia przez pracodawcę przejmującego zadania również większości wykonujących dotychczas te zadania pracowników, co należy rozumieć w ten sposób, że należy ustalić, czy konieczne było przejęcie wraz z przejmowanymi zadaniami także pracowników, którzy dotychczas te zadania wykonywali, ponieważ u przejmującego zadania pracodawcy nie było dotąd fachowej załogi, która mogłaby podjąć się wykonywania tych zadań. Jeżeli przejmowane są wyłącznie zadania i kompetencje, które mogą wykonać pracownicy dotychczas zatrudnieni u pracodawcy przejmującego zadania, a jednocześnie nie dochodzi do przejęcia substratu materialnego (choćby części majątku) i nie jest konieczne zatrudnienie nowych pracowników (w tym nie jest konieczne przejęcie pracowników, którzy dotychczas wykonywali przejęte zadania u dotychczasowego pracodawcy, bo nowy pracodawca dysponuje odpowiednimi kadrami), to nie dochodzi do transferu w rozumieniu dyrektywy.

Podsumowując, w najnowszym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości wyrażany jest pogląd, że przy ocenie, czy doszło do zachowania tożsamości przez przedsiębiorstwo, należy mieć na uwadze wszystkie okoliczności, które charakteryzują dany przypadek. Waga poszczególnych kryteriów różni się w zależności od rodzaju prowadzonej działalności. Odmiennie oceniana będzie więc sytuacja, w której funkcjonowanie przedsiębiorstwa jest oparte na określonych środkach materialnych w postaci pomieszczeń czy urządzeń, od tej, w której opiera się w zasadniczej części na wykwalifikowanej sile roboczej. Przy ustalaniu, czy mamy do czynienia z przejściem przedsiębiorstwa, te właśnie przesłanki mają istotne znaczenie. Jeżeli działalność przedsiębiorstwa opiera się w znaczącej mierze na

jego elementach materialnych, zastosowanie dyrektywy będzie uzależnione od przejścia tych elementów (w tym również ich wykorzystywania), niezależnie od tego, czy były własnością poprzedniego kontrahenta. Natomiast, jeżeli przedsiębiorstwo bazuje w głównej mierze na czynnościach wykonywanych przez pracowników, dyrektywa będzie miała zastosowanie w przypadku przejścia przez nowego pracodawcę większej części pracowników w celu realizacji przejętych zadań.

Także w orzecznictwie SN akcentuje się obecnie wielopłaszczyznowość zagadnienia transferu pracowników przy przejmowaniu dotychczasowych usług przez nowy podmiot. I tak w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. sygn. akt III PK 101/14 wyrażono akceptowany przez Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę pogląd, zgodnie z którym ocena czy nastąpiło przejście części zakładu pracy (jednostki gospodarczej) na nowego pracodawcę, wymaga ustalenia, czy przejmowana część zakładu pracy (jednostka gospodarcza) zachowała tożsamość, a w szczególności, zależnie od tego, czy działanie jednostki gospodarczej opiera się głównie na pracy ludzkiej czy na składnikach majątkowych, konieczne jest ustalenie, czy nowy usługodawca przejął decydującą o jej zachowaniu część pracowników lub majątku (wyposażenia materialnego) przejmowanej jednostki.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż od 1 sierpnia 2015 r. powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę (początkowo na okres próbny, a następnie na czas nieokreślony) w (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (dalej również (...)), w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku asystenta ds. obsługi pacjenta. Spółka świadczyła usługi medyczne w ramach kontraktu z NFZ między innymi w przychodniach we W. przy ul. (...) (gdzie świadczyła pracę powódka) i przy ul. (...).

Bezsporne było także, iż kontrakt ten, w wyniku cesji w 2016 r., został przejęty przez stronę pozwaną (...) sp. z o.o. we W. (dalej również (...) sp. z o.o.).

Z ustaleń faktycznych wynika, iż wraz z przejściem kontraktu, strona pozwana przejęła m.in. świadczenie usług medycznych w placówce dotychczas prowadzonej przez (...) sp. z o.o., w której rejestracją zajmowała się powódka, a przejętą działalność prowadziła w oparciu o te same składniki majątkowe (specjalistyczny sprzęt, wyposażenie itp.) i w tym samym lokalu. Sprzęt i lokal był wynajmowany od tych samych spółek najpierw przez (...), a po cesji kontraktu – przez (...) sp. z o.o.

Kontynuowanie działalności przez stronę pozwaną po przejściu kontraktu z NFZ od (...) Sp. z o.o. opierało się więc na istotnej części składnika materialnego (specjalistycznego sprzętu i wyposażenia) zlokalizowanego w przejmowanych przychodniach, który był niezbędny do ich wykonania, a także wyposażenia biurowego. Okoliczności te potwierdzają zeznania wszystkich świadków i strony pozwanej.

Z uwagi na cesję kontraktu z NFZ, strona pozwana przejęła także bezspornie część pracowników (...) sp. z o.o. Nie dotyczyło to jednak powódki oraz kilku innych pracowników, nie związanych bezpośrednio ze świadczeniem usług medycznych, którzy w momencie przejścia kontraktu z NFZ byli długotrwale nieobecni w pracy - przebywali na zwolnieniach lekarskich, urloпах wychowawczych, macierzyńskich. Osoby te zostały bowiem poinformowane, że z dniem 1 września 2016 r. mają zostać przejęte w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p. przez inną spółkę grupy kapitałowej określanej (...) - (...) S.A., która w ramach outsourcingu miała – według przekazanej informacji - prowadzić, w przejętych przez stronę pozwaną przychodniach działalność: rejestracji medycznej, udzielania pacjentom informacji, opieki nad dokumentacją medyczną i jej archiwizacją.

W niniejszej sprawie wymagało zatem ustalenia, czy z uwagi na cesję kontraktu z NFZ i bezsporne przejście przez (...) sp. z o.o. części zakładu pracy dotychczasowego pracodawcy (...), doszło również – wbrew formalnym zapisom o przejściu powódki przez podmiot (...) S.A. - do faktycznego przejścia powódki w trybie art. 23¹ k.p. przez stronę pozwaną.

Powódka podnosiła, że przejście jej jako pracownika w trybie art. 23¹ k.p. przez (...) S.A. w rzeczywistości nigdy nie nastąpiło, zaś jej pracodawcą po cesji kontraktu z NFZ została spółka (...) Sp. z o.o. Podkreślała, że rejestracja nadal

mieści się w tym samym miejscu, przełożeni są ci sami, w tym samym lokalu pracowały częściowo te same osoby. Podnosiła, że obiecywano jej, że po powrocie z urlopu wróci do pracy, a przeniesienie jej ma charakter czasowy.

Strona pozwana podnosiła, że nigdy nie przejęła powódki od (...) w trybie art. 23¹ k.p., a ponadto powódka nigdy nie świadczyła u niej pracy i wskazywała, że w tych okolicznościach nie ma żadnych podstaw do ustalenia istnienia stosunku pracy między powódką a pozwaną.

Sąd Rejonowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym dopuszczeniu licznych dowodów z urzędu, przychylił się do stanowiska procesowego powódki.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że (...) S.A. (dalej również PKCh) nigdy nie przejęła żadnej części działalności (...) sp. z o.o. (dalej również (...)) po cesji kontraktu NFZ. Z bezspornych ustaleń faktycznych wynika, że PKCh nie przejęła lokali, praw do lokali ani żadnego sprzętu lub praw do sprzętu, za pomocą którego (...) wykonywało kontrakt z NFZ. PKCh nie przejęła żadnych zadań (...), albowiem cesji kontraktu NFZ dokonano nie na PKCh, a na stronę pozwaną. PKCh nie przejęła również do wykonywania pracy żadnych pracowników (...), albowiem – jak wynika z zeznań świadków i zgromadzonych dokumentów – przejęte formalnie osoby były pracownikami długotrwale nieobecnymi w pracy, które – jak zeznał m.in. były prezes PKCh S. P. - nigdy nie miały pracować w PKCh, miano im bowiem ewentualnie poszukiwać pracy, w szczególności nie miały pracować przy rejestracji usług medycznych wynikających z realizacji usług medycznych na podstawie kontraktu z NFZ.

Z zeznań przesłuchanych świadków jednoznacznie wynika również, że PKCh nie przejęła i faktycznie nie miała przejąć działalności (...) w zakresie rejestracji pacjentów usług medycznych. (...) S.A. prowadziła działalność dotyczącą ubezpieczeń i spraw brokerskich, nie świadczyła usług medycznych, nie potrzebowała pracowników rejestracji dla własnej działalności i nigdy nie świadczyła usług tego rodzaju w ramach outsourcingu, w szczególności dla strony pozwanej.

W ocenie Sądu Rejonowego z powyższych ustaleń faktycznych wynika ponad wszelką wątpliwość, że wynikające z dokumentu przejęcie powódki przez PKCh w rzeczywistości nie nastąpiło. Aby doszło do przejęcia pracownika na podstawie art. 23¹ k.p., musi dojść do przejęcia zakładu pracy albo części zakładu pracy poprzedniego pracodawcy. W niniejszej sprawie do takiego przejęcia nie doszło w żadnym zakresie. (...) nie przejęła zadań, majątku, praw do majątku ani pracowników (...). Samo sporządzenie dokumentu o zamiarze przejęcia części zakładu pracy, a nawet wykonanie pewnych obowiązków pracodawcy powódki wobec ZUS przez PKCh (co należy podkreślić – czynności te były wykonywane bez powiązania ze wskazaną w dokumencie doręczonym powódce datą) nie ma wpływu na ocenę tej okoliczności. Zdaniem Sądu czynności powiązanych spółek, które miały potwierdzić przejęcie powódki przez (...), miały charakter pozorny. W sytuacji, gdy podmiot A (...) przekazuje część zakładu pracy podmiotowi B (pozwanemu (...)), i nie przekazuje żadnej części zakładu pracy podmiotowi C (PKCh), nie jest dopuszczalne uznaniowe przekazanie przez spółki kilkorga pracowników podmiotu A podmiotowi C w trybie art. 23¹ k.p. Co więcej – nie jest to zdaniem Sądu dopuszczalne również w sytuacji, gdyby spółka C miała świadczyć usługi, do których wykonywania potrzebna byłaby praca tych pracowników w ramach outsourcingu, który polega na świadczeniu usług na rzecz innego podmiotu przy użyciu własnych środków, pracowników i majątku. Co więcej - okoliczność, aby w niniejszej sprawie PKCh miała rzeczywiście świadczyć usługi rejestracji na rzecz pozwanej (...) po przejęciu przez nią kontraktu z NFZ nie została w żadnym zakresie potwierdzona. Działalność taka nie była prowadzona, a jak wynika z zeznań świadków, w tym byłego prezesa PKCh, nie była nawet planowana. Nie wszystkie osoby fikcyjnie przejęte przez PKCh od (...) były pracownikami rejestracji – były nimi powódka i A. S. (2). Osoby te łączyła zaś inna cecha - długotrwała nieobecność w pracy.

Wbrew stanowisku pozwanej należało przyjąć, że pozwana (...) sp. z o.o. w rzeczywistości przejęła w związku z kontraktem z NFZ również część zakładu pracy, w którym pracowała powódka, a tym samym przejęła powódkę w trybie art. 23¹ k.p.

Podkreślenia wymaga, że od momentu cesji kontraktu z NFZ działalność w zakresie rejestracji jest w rzeczywistości przez cały czas kontynuowana i prowadzona przez stronę pozwaną. Świadczą o tym m.in. ogłoszenia strony pozwanej zamieszczane w zakładce praca, gdzie poszukuje się osób na stanowisko asystenta ds. obsługi pacjenta, a więc na stanowisko, jakie zajmowała powódka.

W niniejszej sprawie pozwana wskazywała, że cesja kontraktu nie obejmowała swoim zakresem pracowników biurowych, a wyłącznie medycznych, i w związku z tym nie mogło dojść do przejścia powódki. Nie znajduje to jednak potwierdzenia w materiale dowodowym. A. O. przejęty przez stronę pozwaną w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p., był zatrudniony w (...) sp. z o.o. na stanowisku konserwatora. Nie zajmował zatem stanowiska medycznego, związanego z realizacją kontraktu z NFZ, a mimo tego został przejęty przez stronę pozwaną. B. P. (2) był zatrudniony na stanowisku pracownika administracyjno-technicznego. On również nie był więc zatrudniony na stanowisku medycznym związanym z realizacją kontraktu z NFZ, a mimo tego został przejęty przez stronę pozwaną.

Ustalenia te logicznie dopełniają inne okoliczności sprawy. W niedługim czasie po przejęciu przez stronę pozwaną kontraktu z NFZ, zarówno dotychczasowy pracodawca powódki (...) sp. z o.o., jak i jej rzekomy nowy pracodawca - (...) S.A. - zaprzestały jakiegokolwiek działalności, i już od dłuższego czasu nie posiadają w swoich organach statutowych osób, które uprawnione byłyby do ich reprezentacji. Strona pozwana jako jedyna funkcjonuje na rynku, świadcząc usługi medyczne w dotychczasowych placówkach prowadzonych przez (...) sp. z o.o. i rejestrując pacjentów chcących z tych usług skorzystać. Jak wyżej wskazano, w rzeczywistości nie doszło do outsourcingu usług z zakresu rejestracji przez spółkę (...) S.A.

Na uwagę zasługują także okoliczności związane z zatrudnieniem przez stronę pozwaną M. G. (1). Do 31 maja 2016 r. była ona zatrudniona w (...) sp. z o.o. na stanowisku asystentki ds. obsługi pacjenta, a więc na takim samym stanowisku, na jakim pracowała powódka. Po ustaniu zatrudnienia, z dniem 1 lipca 2016 r., M. G. (1) została zatrudniona przez stronę pozwaną na stanowisku asystenta ds. obsługi pacjenta. Fakt ten utwierdza tylko Sąd w przekonaniu, iż działalność związana z rejestracją, udzielaniem pacjentom informacji na temat świadczeń medycznych, prowadzeniem dokumentacji, nie została przekazana w ramach outsourcingu do spółki (...) S.A. tylko w rzeczywistości z dniem przejścia kontraktu była cały czas nieprzerwanie kontynuowana przez stronę pozwaną, przy czym – jak wynika z okoliczności zatrudnienia M. G. (1), a także zeznań świadków i wyjaśnień prezesa zarządu pozwanej, pozwana (...) Sp. z o.o. już we wcześniejszym okresie, jeszcze przed cesją kontraktu, od stycznia 2016 r., sama zatrudniała osoby do pracy w rejestracji. (...) sp. z o.o. zatrudniała osoby do pracy przy rejestracji pacjentów usług wykonywanych przez (...), a następnie przejętych przez pozwaną (...) sp. z o.o. w ramach kontraktu, i nadal takie osoby zatrudnia, nie korzystając z usług żadnej innej spółki w ramach outsourcingu, to niewątpliwym jest, że część zdaniem Sądu I instancji, że część zakładu pracy (...), w którym zatrudniona była m.in. powódka, została w rzeczywistości przejęta przez stronę pozwaną.

Podkreślenia wymaga również okoliczność, że – jak wynika z zeznań świadków – przy pracy w rejestracji rotacja pracowników była duża. Z tej przyczyny możliwa była sytuacja, w której pomimo przejścia działalności (...) z zakresu rejestracji pacjentów przez pozwaną (...) sp. z o.o., nie doszło do przejścia żadnego z aktywnych pracowników rejestracji z dotychczasowego miejsca pracy powódki. Część pracowników po prostu nie kontynuowała zatrudnienia, część była już wcześniej zatrudniona przez (...) sp. z o.o. i pracowała w rejestracji jeszcze w okresie, kiedy usługi medyczne z kontraktu z NFZ wykonywał (...), część zaś – powódka i A. S. (2) – przebywała na długotrwałych urloпах. Wobec fikcyjnego przekazania powódki i A. P. Kasie Chorych S.A. możliwa była zatem sytuacja, w której pozwana pomimo przejścia zadań, lokalu i praw do majątku służącego do prowadzenia rejestracji pacjentów, nie przejęła żadnych dotychczasowych pracowników rejestracji świadczących pracę przy ul. (...).

Powódka od 29 sierpnia 2016 r. do 27 sierpnia 2017 r. przebywała na urlopie wychowawczym, a następnie rodzicielskim udzielonym jej przez dotychczasowego pracodawcę (...) sp. z o.o. (pomimo rzekomego wcześniejszego przejścia przez (...) S.A.). W ocenie Sądu z tej przyczyny, pomimo przejścia zakładu pracy powódki przez pozwaną, powódka nie została uwzględniona wśród przejętych przez pozwaną pracowników.

W niniejszej sprawie nie sposób pominąć faktu, iż wszystkie trzy spółki - (...) sp. z o.o., (...) S.A. i pozwana (...) sp. z o.o., są ze sobą powiązane kapitałowo i osobowo - w tym również rodzinnie. Decyzje spółek były niewątpliwie determinowane interesem całej grupy, którym było przejęcie przez stronę pozwaną pracowników aktywnych, gdyż już od pierwszego dnia po przejściu mogli oni płynnie zapewnić realizację zadań wynikających z przejętego kontraktu z NFZ. Jak wynika z zeznań świadków, pracownicy przebywający na urloпах lub zwolnieniach zostali celowo pominięci i zostali fikcyjnie przejęci przez inną spółkę - (...), która nie przejęła żadnej działalności (...), planowała rozwinąć się w innym sektorze, a ostatecznie nie funkcjonuje obecnie i nie posiada osób w składzie zarządu.

Podkreślenia wymaga, że działania powiązanych spółek doprowadziły do sytuacji, w której powódka, która chciała skorzystać z dalszych uprawnień związanych z rodzicielstwem, a po skorzystaniu z nich wrócić do pracy, uzyskiwała sprzeczne informacje na temat tego, kto jest aktualnie jej pracodawcą (przełożona najpierw obiecała, że nic się nie zmieni, że powódka wróci do pracy, że przejęcie jest chwilowe, z dokumentów wynikało, że przejęcie jest planowane przez PKCh, następnie urlopu powódce udzielił pierwotny pracodawca, a po przyjeździe do swojego miejsca pracy powódka była poinformowana, że już tam nie pracuje, a dotychczasowi przełożeni nie wiedzą, gdzie mieści się jej siedziba jej pracodawcy. Stąd powódka początkowo oznaczyła stronę pozwaną jako (...) Medyczny sp. z o.o. ((...) sp. z o.o.)", nie mając świadomości, że chodzi o dwa różne podmioty. Oznaczenie to zostało jednak w toku sprawy doprecyzowane, nie ulega bowiem wątpliwości, że zamiarem powódki było pozwanie podmiotu, który kontynuuje działalność w ramach zakładu pracy, w którym powódka była zatrudniona przez (...). Strona pozwana wyjaśniła tę kwestię już w odpowiedzi na pozew (k. 76).

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Skutecznie podważony został jedynie dokument zawierający informację o przejściu powódki przez spółkę (...) S.A. Ustalenia faktyczne zostały dokonane również w oparciu o zeznań świadków oraz wyjaśnienia powódki i pozwanej, których oceny Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zeznania świadków w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia Sąd uznał za wiarygodne. Świadkowie zeznawali logicznie, spontanicznie i wyczerpująco, a ich wyjaśnienia spójnie korespondowały ze sobą oraz z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sprawie. Świadkowie potwierdzili proces przejścia części zakładu pracy (...) przez pozwaną i brak przejścia jakiegokolwiek części zakładu pracy (...) przez PKCh.

Wyjaśnienia powódki Sąd uznał za wiarygodne w całości, były one konsekwentne, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Za co do zasady wiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia pozwanej. Sąd nie podzielił jednak wyrażonej przez pozwaną oceny znaczenia okoliczności faktycznych, w znacznej części bezspornych, dla ustalenia, czy w okolicznościach tych doszło do przejścia powódki w trybie art. 23¹ k.p. przez stronę pozwaną. Pozwana potwierdziła zakres przejścia części zakładu pracy (...) przez pozwaną w zakresie praw majątkowych i zadań. Sąd nie podzielił oceny pozwanej, iż w rzeczywistości pozwana nie przejęła zadań w zakresie rejestracji ani pracujących przy rejestracji pracowników. Sąd nie podzieli również stanowiska pozwanej, która podnosiła, że okoliczność powiązań rodzinnych między nią, jej bratem R. Ś. i jego żoną, a także fakt powiązań kapitałowych między spółkami z grupy (...), nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Reasumując, na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych Sąd doszedł do przekonania, iż z dniem 1 września 2016 r. doszło do faktycznego przejścia powódki nie przez spółkę (...) S.A. lecz przez stronę pozwaną. Przejmując kontrakt na świadczenie usług medycznych w prowadzonych przez (...) sp. z o.o. przychodniach wraz z jej wszystkim składnikami, w tym substratem osobowym, z mocy prawa strona pozwana stała się nowym pracodawcą nie tylko pracowników, których przejęła formalnie, ale także powódki. Dlatego też w pkt. I sentencji wyroku Sąd ustalił istnienie stosunku pracy pomiędzy stronami od 1 września 2016 r. do dnia 5 kwietnia 2021 r.

Za datę początkową stosunku pracy Sąd uznał datę wskazanego w dokumencie przejścia powódki przez innego pracodawcę. Sąd miał na uwadze, że wskazanie konkretnej daty rodzi wątpliwości, albowiem powódka najpierw

została poinformowana o przejściu, następnie poprzedni pracodawca udzielał jej urlopu, zaś data zgłoszenia powódki do ZUS nie koreluje z datą wskazaną na dokumencie. Wywołany przez powiązane spółki chaos informacyjny nie może jednak obciążać powódki, która została pozbawiona ochrony w okresie chronionym, kiedy stabilność zatrudnienia miała dla niej kluczowe znaczenie.

Data końcowa w wyroku została wskazana zgodnie z treścią doprecyzowanego powództwa. Stosunek pracy powódki ze strona pozwaną nie został rozwiązany. Sąd nie może zaś orzekać ponad żądanie.

Podkreślenia wymaga, że żadna ze stron nie wносиła o zawiadomienie ani wezwanie innych podmiotów do udziału w sprawie. Powódka wyraźnie wskazała, że sprzeciwia się wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A., a także (...) sp. z o.o., albowiem domaga się ustalenia istnienia jej stosunku pracy z pozwanym (...) sp. z o.o. (k. 281) W tej sytuacji Sąd nie miał podstaw do wzywania innych podmiotów do udziału w sprawie, tym bardziej, że w ocenie Sądu również nie zachodziły przesłanki wskazane w art. 194 k.p.c. ani 195 k.p.c. Nie sposób przyjąć, że to inny podmiot winien być w niniejszej sprawie stroną pozwaną lub by udział innego podmiotu w sprawie był konieczny.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. Strona pozwana przegrała proces, winna zatem zwrócić powódce koszty procesu, na które składało się wynagrodzenie reprezentującego powódkę pełnomocnika ustanowionego z urzędu w wysokości 1080 zł (6x 180 zł), na podstawie § 15 ust. 1 pkt 3 i § 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd miał na uwadze, że Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu znajduje zastosowanie jedynie w sprawach, w których pełnomocnik z urzędu otrzymuje zwrot kosztów od Skarbu Państwa. W niniejszej sprawie strona powodowa wygrała postępowanie w całości, koszty zastępstwa zasądzone zostały zatem od pozwanej, na rzecz powódki, przy czym pełnomocnik z urzędu ma prawo ściągnąć sumę należną na podstawie art. 122 k.p.c.

Decydując o przyznaniu pełnomocnikowi powódki z urzędu maksymalnej stawki wynagrodzenia Sąd miał na uwadze długotrwałość i duży stopień skomplikowania sprawy, okoliczność, że w sprawie przesłuchanych było wielu świadków, został zgromadzony szeroki materiał dowodowy, a wkład pełnomocnika powódki w rozstrzygnięcie sprawy był ponadprzeciętny. Sprawa została wszczęta w 2018 r., podczas przeprowadzonych rozpraw przesłuchani zostali liczni świadkowie. Koszty poniesione przez pełnomocnika powódki z urzędu i jego wynagrodzenie nie zostały w żadnym zakresie pokryte przez stronę. Wniosek o przyznanie pełnomocnikowi wynagrodzenia w kwocie 1080 zł i zwrotu uzasadnionych w ocenie Sądu wydatków pełnomocnika w kwocie 132,75 zł, należało zdaniem Sądu I instancji w tych okolicznościach uwzględnić w całości.

W świetle ustalonej przez Sąd wartości przedmiotu sporu i wysokości kosztów poniesionych przez świadków, wypłaconych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, w punkcie III wyroku Sąd nakazał pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 4200,59 zł (4000 zł plus 200,59 zł) na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c., tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy, a także opłaconych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów stawiennictwa świadków.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.